

Det bør i denne sammenhæng fremhæves, at begrebet »union« eller »sammenslutning« ikke i sig selv indeholder overstatslige elementer og da heller ikke opfattes på denne måde i de øvrige EF-medlemslande.

Efter den danske folkeafstemning om EF-medlemskab i oktober 1972 deltog den danske regering i EF-topmødet i Paris. På dette møde besluttede stats- og regeringscheferne at »omdanne medlemsstaternes samlede indbyrdes forbindelser til en europæisk union«. Under en følgende debat i folketinget i november 1972 udtalte daværende statsminister Anker Jørgensen, »at en union vel nærmest er et fremmedord for en sammenslutning. Dele af denne sammenslutning skal være mere integrerede end de andre dele, f.eks. netop på det valutariske og det monetære område. Men alt i alt er det et temmelig neutralt ord og ikke mere forpligtende, end hvad man, efterhånden som forhandlingerne pågår, vil være enige om at udvikle det til.« Denne beskrivelse er fortsat gældende.

Det har været karakteristisk for unionsbegrebet, at målsætningen om den stadig snævrere sammenslutning skulle omfatte ikke blot det overstatslige (supranationale) EF-samarbejde, men også andre former for samarbejde mellem EF-landene, herunder EPS-samarbejdet. I Københavns-rapporten fra 1973 hedder det, at »samarbejdet på det udenrigspolitiske område bør betragtes under den europæiske unions synsvinkel«. En tilsvarende formulering blev anvendt i London-rapporten fra 1981, hvor det siges: »Det er et tegn på, at Det europæiske politiske Samarbejde har bevist sin værdi, at det stadig er blevet intensiveret og dets omfang kontinuerligt udvidet. Denne udvikling har bidraget til det endelige mål en europæisk union.«

Under en forespørgselsdebat i folketinget i januar 1982 om EPS-samarbejdet og unionsplanerne udtalte daværende udenrigsminister Kjeld Olesen: »Regeringens holdning til indholdet af en europæisk union har lige siden mødet i Paris i oktober 1972 været, at en europæisk union bør dreje sig om en udbygning af samarbejdets indhold. Det gælder såvel det økonomiske samarbejde, altså i henhold til Rom-traktaten, som det politiske samarbejde inden for EPS.«

Også i den højtidelige erklæring om europæisk union, som blev vedtaget i Stuttgart i juni 1983 tales der om at omdanne medlems-

landenes »samlede indbyrdes forbindelser til en europæisk union«.

3. Regeringskonferencens resultater

De øvrige medlemslande har set de to sæt forhandlingsresultater om henholdsvis EF og EPS som dele af en samlet forhandlingsløsning. De lande, der har lagt vægt på en styrkelse af EPS-samarbejdet, har været rede til at gøre indrømmelser på EF-siden, mens andre medlemslande, der har fået tilgodeset visse synspunkter under EF-forhandlingerne, har været rede til at gøre indrømmelser vedrørende EPS-traktaten. På denne baggrund opstod der tidligt hos mange af medlemslandene et ønske om at præsentere de to forhandlingsresultater i ét enkelt dokument. Denne tankegang lå også bag det franske udkast af 19. november 1985 til Akt om Europæisk Union.

På Det europæiske Råds møde i Luxembourg den 2.-3. december nåede stats- og regeringscheferne ikke at tage stilling til spørgsmålet om, hvilken form Regeringskonferencens forhandlingsresultater skulle gives. Udenrigsministrene fik i opdrag at tage stilling hertil på et møde i Regeringskonferencen den 16.-17. december. Flere medlemslande havde på forhånd givet udtryk for modstand mod flere af de elementer, der indgik i det franske forslag, f.eks. betegnelsen Akt om Den europæiske Union, konstateringen af, at man nu havde etableret Den europæiske Union, omdøbningen af Det europæiske Råd til »Råd for den europæiske Union« samt oprettelsen af et generalsekretariat for Det europæiske Råd.

På denne baggrund udsendte det luxembourgske formandskab den 5. december et nyt udkast til et enkelt dokument. Den franske betegnelse »Acte unique« blev oversat til engelsk med »Single Act« og til dansk med »Fælles Akt«. Dette formandskabsforslag samlede fortsat de to sæt forhandlingsresultater i ét dokument, men udelod de franske ideer om en unionsakt og om et generalsekretariat for Det europæiske Råd.

På Regeringskonferencens møde den 16.-17. december blev det tilkendegivet fra dansk side, at man ikke så noget behov for at fremlægge de to sæt forhandlingsresultater i ét dokument, ligesom unionsbegrebet ikke burde indgå i noget slutdokument fra Regeringskonferencen. Samtlige øvrige delegationer